

Sygn. I C 371/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy (...) I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Maria Cichoń
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2013 r. (...)

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. M.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w C.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda M. M. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł (słownie: sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt I C 371/12

UZASADNIENIE

Powód M. M., pozwem złożonym w Sądzie Okręgowym (...) dnia 16 listopada 2012 roku, domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w C. na swoją rzecz kwoty 100.000.000zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych.

W uzasadnieniu swojego żądania wskazał, że w pozwanym zakładzie karnym odbywa karę pozbawienia wolności i nie ma zapewnionych odpowiednich warunków bytowych. Podniósł, że przebywa w celach z osobami grypsującymi, gdzie na jednego skazanego przypada mniej niż ustawowe 3m². Wskazał, że w celach, w których przebywał był grzyb oraz zła wentylacja. Podał, że w pozwanym zakładzie karnym został pogryziony przez robaki, miał świerzb i grzybicę pachwinową, a materac na którym wówczas spał nie został mu wymieniony. Poniósł również, że zbyt rzadko korzysta z łaźni – tylko jeden raz w tygodniu. Ponadto powód zarzucił, że pozwany nie przestrzega jego diety wegetariańskiej. Podniósł, że otrzymuje posiłki, które nie mają wymaganej wartości dziennej kalorii. Podał, że nie otrzymuje owoców i warzyw. Dodał, że pozwany nie udostępnił mu norm żywieniowych i danych poszczególnych posiłków wraz z ich kalorycznością.

W odpowiedzi na pozew **pozwany Skarb Państwa - Zakład Karny w C.** reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa podniosła, że powód będąc osadzonym w Zakładzie Karnym w C. nie przebywał w celach przeludnionych. Ponadto wskazała, że miał on zapewnione wszelkie warunki odbywania kary pozbawienia wolności wynikające z obowiązujących przepisów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. M. przebywa w pozwanym Zakładzie Karnym w C. od dnia 18 kwietnia 2012 roku do chwili obecnej. Do czasu wniesienia niniejszego pozwu zakwaterowany był w następujących pawilonach i celach:

- w okresie od 18.04.2012r. do 30.04.2012r. pawilon K IV, świetlica pomieszczenie nr 417,
- w okresie od 30.04.2012r. do 17.05.2012r. pawilon O, cela nr 5 (cela 9 - osobowa, o powierzchni 28,93m²),
- w okresie od 28.05.2012r. do 30.05.2012r. pawilon H, cela nr 21 (cela 4 - osobowa, o powierzchni 12,42m²),
- w okresie od 30.05.2012r. do 30.05.2012r. pawilon C II, cela nr 226 (cela 3 – osobowa, o powierzchni 10,20m²),
- w okresie od 30.05.2012r. do 27.07.2012r. pawilon C II, cela nr 235 (cela 3 - osobowa, o powierzchni 9,32m²),
- w okresie od 27.07.2012r. do 23.08.2012r. pawilon B, cela nr 10 (cela 4 – osobowa, o powierzchni 12,58m²),
- w okresie od 23.08.2012r. do 26.08.2012r. pawilon B, cela nr 21 (cela 4 – osobowa, o powierzchni 14,97m²),
- w okresie od 30.10.2012r. do 20.11.2012r. pawilon P, cela nr 6 (cela 3 – osobowa, o powierzchni 9,91m²),
- w okresie od 20.11.2012r. do 22.11.2012r. pawilon C I, cela nr 121 (cela 3 – osobowa, o powierzchni 10,20m²),
- w okresie od 22.11.2012r. do 27.11.2012r. pawilon A, cela nr 10 (cela 3 – osobowa, o powierzchni 10,69m²),
- w okresie od 27.11.2012r. do 18.12.2012r. pawilon P, świetlica pomieszczenie nr 43,
- w okresie od 18.01.2013r. do chwili obecnej pawilon P, cela nr 40 (cela 3 – osobowa, o powierzchni 9,42m²).

W żadnej z powyższych cel, w okresie w którym przebywał w nich powód, nie doszło do sytuacji, aby na jednego osadzonego przypadało mniej niż 3m² powierzchni mieszkalnej.

Dowód: informacja Zakładu Karnego w C. dotycząca wskazania cel w których powód odbywał karę pozbawienia wolności k.35, historia rozmieszczenia powoda k.41.

Cele, w których przebywał powód wyposażone były: w łóżko koszarowe (oddzielnie dla każdego osadzonego), stół więzienny: mały (na 2 osadzonych) lub duży (na 4 osadzonych), taborety (odpowiadające liczbie osadzonych), szafki: duża (na 2 osadzonych) lub mała (na 1 osadzonego). Dodatkowo cele wyposażone były w kącik sanitarny tj. sedes oraz umywalkę z lustrem w pełni oddzielony od reszty pomieszczenia (od podłogi do sufitu). W Zakładzie Karnym w C. we wszystkich pawilonach, z wyjątkiem pawilonu P, doprowadzona jest ciepła woda. Powód jak każdy z osadzonych miał prawo do jednej ciepłej kąpieli raz w tygodniu.

Cele i znajdujące się w nich sprzęty oraz instalacje (m.in. wentylacyjna) są wizytowane przez wychowawców, komisje porządkowe oraz przedstawicieli Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w C.. W przypadku stwierdzenia

uszkodzenia lub zużycia składników wyposażenia cel są one naprawiane lub wymieniane na nowe lub zdadne do użytku. Osadzeni raz w miesiącu otrzymują środki higieny osobistej i środki czystości zgodnie z regulującymi to przepisami.

Powód nie zgłaszał do administracji pozwanego zakładu karnego żadnych zastrzeżeń co do warunków bytowych w zajmowanych przez niego celach. Jedynie przebywając w okresie od 30.10.2012r. do 20.11.2012r. w pawilonie P dwukrotnie występował o zgodę na czajnik elektryczny i dwa razy odmówiono mu jej ze względu na brak czajnika w karcie osadzonego.

Dowód: zeznania świadka M. K. k.157, pismo powoda z dnia 05.11.2012r. oraz z dnia 13.11.2012r. skierowane do Dyrektora Zakładu Karnego w C. z prośbą o zezwolenie na używanie sprzętu m.in. czajnika, telewizora, radia, DVD k.42 i k.43, protokół z komisji wizytacji wszystkich pomieszczeń pawilonu P z dnia: 28.09.2012r, 30.10.2012r. i 29.11.2012r. k.44-46.

Powód w Zakładzie Karnym w C. otrzymuje wyżywienie według normy P1. Otrzymuje posiłki trzy razy dziennie i mają one odpowiednią wartość odżywczą tj. 2600 kcal, w tym co najmniej jeden posiłek jest gorący (obiad). Wartości kaloryczne oraz ilości składników odżywczych wyliczane są na podstawie wprowadzonych danych do programu żywnościowego poszczególnych produktów, które mają przypisaną określoną ilość kalorii, białek, tłuszczu i węglowodanów. Każdy sporządzony jadłospis jest zaakceptowany przez lekarza. Posiłki przed wydaniem do pawilonów dla osadzonych są badane codziennie pod względem organoleptycznym i kalorycznym przez szefa kuchni, lekarza dyżurnego. Wszystkie posiłki wydane z kuchni i dostarczone do pawilonów są wydane osadzonym zgodnie z naliczoną gramaturą ujętą w jadłospisach pod nadzorem oddziałowego i wychowawcy.

Powód cztery razy występował do Dyrektora Zakładu Karnego w C. o normę wegetariańską i za każdym razem była ona uwzględniana. **Dowód:** zeznania świadków: A. R. k.155-156, zeznania świadka M. K. k.157, pisma powoda dotyczące przyznania diety wegetariańskiej oraz decyzje w tych sprawach k.49-52, jadłospis dla normy P1: na dzień 08.10.2012r. k.53, na dzień 17.04.2013r. k.184, na dzień 27.03.2013r. k.185, na dzień 08.02.2013r. k.186, na dzień 25.01.2013r. k.187, na dzień 06.12.2012r. k.188, 17.11.2012r. k.189, na dzień 02.08.2012r. k.190, na dzień 05.07.2012r. k.191, na dzień 25.06.2012r. k.192.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód M. M. domagał się zadośćuczynienia za wyrządzoną mu przez pozwanego krzywdę (szkodę niemajątkową), wynikającą z niezapewnienia mu odpowiednich warunków bytowych podczas odbywania kary pozbawienia wolności w pozwanym Zakładzie Karnym w C.. Z treści uzasadnienia pozwu oraz z zeznań powoda z dnia 7 czerwca 2013 roku (k.159) wynika, że swoje roszczenie wywodzi on z tego, że odbywając karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w C. przebywa w celach z osobami grypsującymi, gdzie na jednego skazanego przypada mniej niż ustawowe 3m². Zarzuty jego dotyczą również tego, że w celach, w których przebywał był grzyb oraz zła wentylacja. Podnosił również, że zdarzyło się, że był pogryziony przez robaki, miał świerzb i grzybicę pachwinową, a materac na którym spał nie został mu wówczas wymieniany. Jego zastrzeżenia dotyczą również tego, że zbyt rzadko korzysta z łaźni – tylko jeden raz w tygodniu. Ponadto powód domaga się zadośćuczynienia z tytułu dóbr osobistych z uwagi na nieprzestrzeganie w pozwanym Zakładzie Karnym uwzględnionej przez Dyrektora tego Zakładu diety wegetariańskiej. Podał on, że otrzymuje posiłki, które nie mają wymaganej wartości dziennej kalorii oraz to, że nie otrzymuje do posiłków owoców i warzyw.

Zgodnie z art. 30 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przyrodzona i niezbywalna godność człowieka jest nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Obowiązek ten powinien być realizowany przez władze publiczne przede wszystkim tam, gdzie Państwo działa w ramach imperium realizując swoje

zadania represyjne, których wykonanie nie może prowadzić do większego ograniczenia praw człowieka i jego godności, niż to wynika z zadań ochronnych i celu zastosowanego środka represji.

Wymóg zapewnienia przez Państwo godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności jest jednym z podstawowych wymogów nowożytnego państwa prawa, znajdującym wyraz w normach prawa międzynarodowego. Stanowi o tym wprost art. 10 ust. 1 ratyfikowanego przez Polskę Międzynarodowego Paktu Praw Osobistych i Publicznych z dnia 19 grudnia 1966 roku (Dz. U. z 1977 roku, Nr 38, poz. 167 i 169) głoszący, że każda osoba pozbawiona wolności będzie traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Także art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 grudnia 1950 roku, ratyfikowanej przez Polskę w 1993 roku (Dz. U. z 1993 roku, Nr 61, poz. 284 ze zm.) stanowiący, że nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu lub karaniu, wprowadza obowiązek władzy publicznej zapewnienia osobom osadzonym w zakładach karnych godziwych i humanitarnych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, nienaruszających godności ludzkiej. Łączy się z tym wynikający z art. 8 ust. 1 Konwencji nakaz poszanowania życia prywatnego obywateli i ich prawa do intymności, co w odniesieniu do osób osadzonych w zakładach karnych oznacza obowiązek zapewnienia takich warunków bytowych i sanitarnych, w których godność ludzka i prawo do intymności nie doznają istotnego uszczerbku.

Odpowiednikami powyższych norm prawa międzynarodowego są art. 40, 41 ust. 4 i 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wprowadzające wyżej wskazane zasady na grunt prawa polskiego.

Europejski Trybunał Praw Człowieka rozpoznając sprawy dotyczące warunków odbywania kary pozbawienia wolności uznał za obowiązek Państwa dokonywanie systematycznej kontroli decyzji podejmowanych w zakładach karnych w celu zapewnienia odpowiednich warunków życia więźniów, z uwzględnieniem normalnych i uzasadnionych wymagań związanych z pozbawieniem wolności (uzasadnienie wyroku z dnia 5 grudnia 1979 roku, skarga (...) oraz z dnia 12 stycznia 1995 roku - skarga (...)). Zajmując się kwestią wielkości celi, w jakiej powinni przebywać więźniowie, jako elementu zapewnienia godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał za sprzeczną ze standardami Europejskiego Komitetu Zapobiegania Torturom powierzchnię 2,8 m², jaka przypadła na osadzonego w rozpoznawanej sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 9 marca 2006 roku (skarga nr (...)). W orzeczeniu z dnia 19 kwietnia 2001 roku (skarga nr (...)) Trybunał stwierdził, że przebywanie w zatłoczonej celi z nieodpowiednią wentylacją i z otwartą toaletą, brakiem możliwości uczestniczenia w zajęciach i kursach oraz korzystania z biblioteki, powoduje wzrost poczucia przygnębienia i niższości i może być oceniany jako upokarzające i poniżające traktowanie więźniów, stanowiące naruszenie art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Z kolei zgodnie z art. 110 § 2 zdanie pierwsze kodeksu karnego wykonawczego, powierzchnia w celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego, powinna wynosić nie mniej niż 3 m².

Należy zatem stwierdzić, że odbywanie kary pozbawienia wolności w przeludnionych celach, z nieoddzielną toaletą i węzłem sanitarnym, a także z nieodpowiednią wentylacją może stanowić przejaw poniżającego traktowania, prowadzącego do naruszenia godności osób pozbawionych wolności. Na gruncie prawa polskiego może uzasadniać żądanie zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. jako naruszające dobra osobiste skazanego: godność i prawo do intymności (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 roku, sygn. akt (...) za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Przesłanką konieczną do udzielenia ochrony na podstawie art. 24 § 1 k.c. jest jednak bezprawność działania naruszającego dobra osobiste.

Z cytowanego przepisu wynika domniemanie bezprawności, a co za tym idzie na pokrzywdzonym spoczywa jedynie obowiązek wykazania, że konkretne dobro osobiste zostało naruszone, zaś sprawca naruszenia chcący uwolnić się od odpowiedzialności musi wykazać okoliczności wyłączające bezprawność jego zachowania.

Odniesienie powyższych rozważań do stanu faktycznego niniejszej sprawy ustalonego na podstawie materiału dowodowego jakim dysponował Sąd pozwala na stwierdzenie, że w czasie odbywania przez M. M. w pozwanym zakładzie karnym, kary pozbawienia wolności **nie doszło do naruszenia jego dóbr osobistych**.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód odbywając w pozwanym zakładzie karnym karę pozbawienia wolności do chwili obecnej nie przebywał w celi, w której na jednego osadzonego przypadało mniej niż 3m². Wynika to z przedstawionego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa pisma Dyrektora Zakładu Karnego w C. z dnia 22 lutego 2013 roku, w którym szczegółowo przedstawione zostały cele w jakich kolejno przebywał powód oraz jaką miały one wielkość (k.35-37). Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka P. P. (k.158), który twierdził, że przebywając razem z powodem w celi nr 6 pawilonu P pozwanego zakładu karnego na jednego osadzonego przypadało mniej niż 3m². Z wyżej wskazanego pisma Dyrektora Zakładu Karnego w C. z dnia 22 lutego 2013 roku wynika jasno, że cela nr 6 pawilonu P ma powierzchnię 9,91m² i w tym czasie, kiedy powód przebywał w niej wraz ze świadkiem przebywało w niej w sumie trzech osadzonych (k.35-37). Wobec powyższego Sąd uznał twierdzenia powoda w powyższym zakresie oraz zawnioskowanego przez niego świadka P. P. za nieprawdziwe, stroniczne i sprzeczne z dowodami przedstawionymi przez pozwanego. Podkreślić również należy, że powód w żaden sposób nie udowodnił, aby przebywał w pozwanym zakładzie karnym w jednej celi z osobami „grypsującymi” i aby w ten sposób naruszone zostały jego dobra osobiste.

Odnosząc się natomiast do kwestii wyposażenia cel mieszkalnych należy wskazać, że zgodnie z § 28 ust.1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 roku w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz. U. z 2003r. Nr 152, poz. 1493), cela mieszkalna powinna być wyposażona w łóżko dla każdego skazanego, odpowiednią do liczby skazanych ilość stołów, szafek i taboretów oraz środków do utrzymania czystości w celi. Niezbędne urządzenia sanitarne sytuuje się w sposób zapewniający ich niekrępujące użytkowanie. Z kolei rozporządzeniem z dnia 17 października 2003 roku (Dz. U. z 2003r. Nr. 186, poz.1820) Minister Sprawiedliwości określił w sposób szczególny warunki bytowe osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych. W jego ramach uregulował kwestię przyznania więźniom odzieży, obuwia, pościeli, środków higieny oraz sprzętu stołowego, jak też normy wyposażenia w sprzęt kwaterunkowy cel mieszkalnych, miejsc i innych pomieszczeń w zakładach karnych.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że cele mieszkalne, w których zakwaterowany był powód spełniały podstawowe wymogi wyposażenia w sprzęt kwaterunkowy. Powód nie zgłaszał również do administracji pozwanego zakładu karnego żadnych zastrzeżeń co do niewłaściwych warunków bytowych w zajmowanych przez niego celach. Co więcej, przeprowadzane w tychże celach wizytacje nie wykazały, by ich wyposażenie, stan techniczny, w tym stan oświetlenia, czy instalacji sanitarnych i wentylacyjnych budziły większych zastrzeżeń. Wskazać należy, że co prawda w czasie, kiedy powód przebywał w celi nr 6 Pawilonu P, cela była brudna, a podłoga zużyta, ale nieprawidłowości te zostały stwierdzone w protokole z komisyjnej wizytacji pomieszczeń pawilonu P z dnia 30 października 2012 roku oraz z dnia 29 listopada 2012 roku i skierowane do usunięcia. Podkreślić również należy, że powód przebywając w tej celi niecały miesiąc nie zgłaszał do administracji zakładu karnego zastrzeżeń. Obecnie przebywa on w celi nr 40 pawilonu P i jak sam podaje (k.159-159v), cela ta jest elegancka, wymalowana, są w niej kafelki, i jak wskazuje on jest „luksus i wszystko super”.

W ocenie Sądu powód w żaden sposób nie udowodnił również, by pozwany nie zapewnił mu warunków umożliwiających utrzymanie higieny osobistej. Powód bowiem jak każdy z osadzonych miał prawo do jednej ciepłej kąpieli raz w tygodniu. Oznacza to, że częstotliwość kąpieli i dostępność do łaźni oddziałowej była zgodna z § 30 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 roku w sprawie regulaminu organizacyjno - porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności. Dodatkowo powód otrzymywał środki higieny osobistej i

środki czystości, co jest zgodne z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 roku, w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych.

Podkreślić również należy, że żaden przepis prawa nie nakłada na zarządzającego zakładem karnym obowiązku zapewnienia skazanym w poszczególnych celach bieżącej ciepłej wody. Fakt, że w niektórych pawilonach Zakładu Karnego w C. w celach osadzeni mają ciepłą wodę świadczy jedynie o dobrej woli zarządzającego tym zakładem karnym. Dodać należy, że każdy skazany za zgodą Dyrektora pozwanego zakładu karnego może posiadać w celi czajnik do podgrzewania wody. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód do tej pory występował dwukrotnie o zgodę na czajnik elektryczny i dwukrotnie odmówiono mu jej ze względu na brak czajnika w karcie osadzonego. W ocenie jednak Sądu nie otrzymanie przez powoda dwukrotnie zgody na czajnik elektryczny nie oznacza, iż w ten sposób doszło do naruszenia jego dóbr osobistych.

Na marginesie zauważyć należy, że stworzone przez pozwanego warunki odbywania kary pozbawienia wolności nie są z pewnością komfortowe. Jednak powód powinien pamiętać o tym, że osadzony zawsze musi się liczyć z ograniczeniem przestrzeni życiowej, prywatności, intymności oraz niższym niż na wolności standardem życia. Stanowią one bowiem istotę kary pozbawienia wolności. W tym też zakresie godność i wolność osoby osadzonej i jej prawo do prywatności musi czasami doznać ograniczeń. Wskazać należy, że Państwo w miarę swoich możliwości finansowych realizuje obowiązki humanitarne wykonywania kary pozbawienia wolności m.in. poprzez stworzenie osadzonym możliwości podejmowania nauki i spędzania wolnego czasu w placówkach penitencjarnych.

Zdaniem Sądu całkowicie chybiony jest także zarzut powoda, że pozwany nie przestrzega jego diety wegetariańskiej, że podawane są mu posiłki nie odpowiadające normom przewidzianymi przepisami.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań świadka A. R. (k.155-156) i przedłożonych przez pozwanego przykładowych jadłospisów przewidzianych dla normy żywieniowej PI wynika, że powód w pozwanym zakładzie karnym otrzymuje posiłki, które mają zapewnioną wartość dzienną odżywczą tj. 2.600 kcal określoną w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 września 2003r. w sprawie określenia wartości dziennej normy wyżywienia oraz rodzaju diet wydawanych osobom osadzonym w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U. z 2003r. Nr 167, poz. 1633 ze zm.). Co więcej powód otrzymuje posiłki zróżnicowane dla diety wegetariańskiej, a wartość procentowa poszczególnych składników odżywczych jest zgodna z wyżej wskazanym rozporządzeniem. Na marginesie jedynie wskazać należy, że ustawodawca w § 5 ust. 3 wyżej wskazanego rozporządzenia dopuszcza oszczędności lub przekroczenia wysokości stawek dziennych w wysokości do 10%. W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że podczas osadzenia powoda w pozwanym zakładzie karnym doszło do naruszenia jego dobra osobistego w wyżej wskazanym zakresie.

Odnosząc się z kolei do zarzutu powoda jakoby nie otrzymał on od pozwanego szczegółowego wyliczenia norm żywieniowych i danych poszczególnych posiłków wraz z ich kalorycznością wskazać należy, że żądanie jego jest całkowicie dowolne i nie znajduje poparcia w obowiązujących przepisach prawa.

Mając powyższe na uwadze z braku przesłanek z art. 24 k.c. w związku z art. 448 k.c. a także z art. 417 ust. 1 k.c. w związku z art. 77 Konstytucji RP, Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i 99 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. z 2005r. Nr 169, poz. 1417 ze zm.) i § 11 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz.461).

Na oryginale właściwy podpis.